

Jag har älskat berg och dal och sjöar,
Men i hafvet till att bo på öar,
Det hör fan och icke menskor till.

Är det boningar för menskor detta?
Vind och vågor skura jemt och tvätta
Strand och klippor, skalliga och grå.
Örnar sitta rufvande på toppen
Af hvar klippa. Är man rädd om knoppen,
Är det vanskligt till att upprätt stå.

Nej! der blommor gro och skördar gunga,
Skogar dofta, näktergalar sjunga,
Det är annat, tror jag, eller hvad!
Står jag här och ser hur vågor brottas,
Midt i synen ett tu tre jag spottas
Af en ilsken, bittersalt najad.

Skeppen dyka opp och ned i vågen.
Ack! det kan visst leka uti hågen,
Och är vackert till att se ibland.
Men man ryser, ja, man hackar tänder,
Magen ut och in i hast sig vänder:
Man blir sjösjuk, fast man står på land.

Och hvad ser man? Lotsar med *sydvester*,
Skeppare med frakter och protester,
Skoj och sjöfolk, som svär bort sin själ.
Jag är trött att samma prosa höra,
Råd mig, hvad ni tycker jag bör göra —
Jag tror att jag dränker mig, farväl!

